

Ieri fetita mea Iarina, de 4 ani mi-a povestit cum s-a jucat cu prietena ei, Maria. - A fost minunat, mami! mi-a spus plina de entuziasm. Ne-am jucat cu papusile, Incurcata, Dezbracata, Alba-ca-Zapada si Ana. Le-am pregatit pentru bal...

- Cum le-ati pregatit? Ce-ati facut? am intrebat-o vrand sa aflu mai multe detalii despre „jocul lor minunat”.

-Pai... le-am schimbat de haine, le-am aranjat parul... le-am calcat hainele... - mi-a spus accentuand ultimele cuvinte.

- Da?

- Chiar!

Maria are un fier de calcat. Dar nu e adevarat. E de jucarie. Dar... scoate sunete si i se aprinde o luminita si cand il pui sa calce... se aude, parc-ar calca. Cand il ridici se opreste...

- Serios? am intrebat-o mai mult din politete pentru entuziasmul ei ascendent.

- Chiar... nu glumesc. Cand calcam cu el, parca eram... tu. Mi-a spus pronuntand apasat si mijind un zambet in coltul gurii. ...

Mi-am mutat privirea stiind ca nu m-a vazut foarte des calcand. Ce sa fac daca nu-mi place? Nu stiu la cine a vazut, dar am felicitat-o in gand pentru imaginea dragalasa pe care o are despre mine ...

- Mami, poti? Poti sa-mi iei si mie un fier de calcat ca al Mariei? Poti? am auzit-o ca prin vis pentru ca deja ma gandeam la altele.

- Sigur ca da, i-am raspuns tot ca prin vis.

Articol complet:

suntparinte.ro